

Београд - Да ми је неко раније рекао да ће Александар Вучић бити први потпредседник Владе Србије и да ће у његово време бити ухапшени многи, између осталих и Мирослав Мишковић, као и да ће он завршити причу у вези са убиством Славка Ђурувије, рекла бих да нема шансе да се то догоди. Вучић нас је у том смислу изненадио, те ми се чини да су ово његових животних "пет минута" и да ће он то максимално да искористи. То је оно што можда може да буде добро за Србију. Наравно, после свега, ја не верујем да било ко у Србији може нешто да уради, али хајде да видимо, можда се стварно догоди неко чудо - каже Бранкица Станковић, ауторка емисије "Инсајдер".

Она за Данас говори, између осталог, о разрешењу случаја Ђурувија, о политичкој позадини убиства Зорана Ђинђића, о свом животу са полицијским обезбеђењем, о српском правосуђу, те о књизи коју је објавила.

Споменули смо Вучића, како гледате на то што га све чешће пореде са Ђинђићем?

– Не бих да их поредим. Заједничка им је та нека енергија, односно то „сад ћу ово да урадим и баш ме брига шта ће ко да каже“. Можда су, ето, у том делу исти, а то може да буде добро за Србију. Међутим, ми не знамо ко из којих намера нешто ради, а ово што је до сада урађено је тек почетак нечега, па остаје да видимо да ли ће и заиста бити нешто од тога.

„Инсајдер“ се убиством премијера Ћинђића бавио у 28 емисија, да ли сматрате да је та прича завршена?

– Та прича није завршена и мислим да мора да буде завршена, као што мора да буде разрешено и убиство Славка Ћурувије. Најновије информације у вези са Ћурувијиним убиством указују да можда може да се очекује да ће неко од људи који су у затвору сада проговорити и о политичкој позадини убиства Ћинђића. То је свима јасно, као што је и било јасно да не може Радомир Марковић тек тако да одлучи да убије неког новинара, већ да иза свега стоји политика. Исто тако, зашто би један Милорад Улемек Легија одлучио да убије премијера Србије? Ту постоји политичка позадина, коју ми нисмо сазнали, те њено откривање мора да буде приоритет и ове власти. Без раскринкавања мрачне прошлости Србија не може да има нормалну будућност.

У књизи „Инсајдер, моја прича“ кажете да кадар помирена Демократске странке и Социјалистичке партије Србије, односно тадашње честитане Тадића и Дачића, где је иза њих на зиду фотографија убијеног Ћинђића, најбоље осликава Србију, односно да су „сви све заборавили и да је свима све постало нормално“. Зашто је то тако?

– Зато што никога ништа не занима, зато што памћење код већине траје два дана чак и када је реч о највећим скандалима. Србија не може да се мења сама од себе. Мора да постоји неко ко ће бити спреман да мења свест грађана. Неко ко ће да промени систем у којем се ратни злочинац сматра херојем, а национална дива је жена која је признала кривично дело (Светлана Ражнатовић, прим. нов.). Али, ако имате политичаре који њу најављују као највећу звезду која ће, у организацији државе, певати за дочек Нове године, онда ће већина у Србији да каже да је све то у реду и да нема везе што је оштетила буџет за неколико милиона евра од продаје играча.

Према службеној белешци МУП-а, Лука Бојовић је био наручилац Вашег убиства. Када је он ухапшен, надали сте се да ће Вам бити укинута полицијско обезбеђење. Међутим, испоставило се да је опасност и даље велика, јер су за три и по године легитимисане 173 особе које су се појављивале у Вашем окружењу, од којих је чак 170 прошло кроз кривичну евиденцију. Каква је данас безбедносна процена?

– Немам никакве информације. Ако ово потраје и ако ово буде држава у којој ћу морати

још годинама да живим са полицијским обезбеђењем 24 сата, онда ми не пада на памет да остајем у таквој држави. Али, ипак верујем да ће се нешто променити и да ће неко нешто урадити. Можда је урађена нека нова процена, а да нисам обавештена. Уосталом, сматрам да не постоји јак криминал без заштите државе. Зна се како се те ствари решавају и како држава треба да покаже снагу тако да ниједном криминалцу не падне на памет да било ком новинару и грађанину нешто уради. У том смислу је јако важно разрешење убиства Славка Ђурувије, јер су новинари годинама живели у страху, будући да се знало да је њега држава убила, а да нема судског епилога.

А и коначно је речено да држава стоји иза тог убиства?

– Важно је и што је неко ко је на власти коначно рекао да су Ђурувију убили припадници службе безбедности која је део државног апарата. То смо сви ми знали. Такође, то је и у „Инсајдеру“ објављено још 2008, а било је јасно и из досијеа „Ђуран“. Питање је, међутим, зашто је Милошевићев режим и државни апарат, који је био спреман да убије и новинаре, био заштићен толико година. На крају, сматрам да је овим последњим хапшењем послата, можда несвесно, порука да у Србији више неће бити некажњених злочина и да нико више неће моћи да убија новинаре или да им прети. То је јако важно посебно када се у обзир узме чињеница да су они који су данас на путу да до краја разреше убиство Ђурувије били на власти и када је он убијен. Такође, не треба заборавити да многи који су радили у тадашњој служби безбедности раде и данас у тој истој служби. И зато мислим да је ово од акције „Сабља“ можда најважнији догађај за Србију. Сада је и у случају убиства Ђурувије званично раскринкан државни апарат који је функционисао тако што Државна безбедност прати, ЈСО пуца, а све по налогу породице Милошевић-Марковић, која одлучује ко ће бити убијен. Надам се да се тако нешто више никада неће догодити у Србији. А да се не би никада више догодило,

неопходно је да се све разреши до краја и да и званично буде обелодањено и то ко је Радомиру Марковићу наредио да организује убиство Ђурувије и зашто.

Иначе, можда се у случају Ђурувија не би ни догодио овакав искорак да није било великог рада Комисије на чијем је челу Веран Матић и стварања атмосфере која је довела до тога да то убиство мора да се реши.

Ваша књига „Инсајдер, моја прича“, у којој износите бројне информације и застрашујуће детаље, изашла је пре скоро четири месеца. Да ли сте изненађени изостанком реакције надлежних институција?

– Настала је потпуна тишина и то је мени чудно. Није, дакле, било никаквих реакција, осим оних од „обичних“ људи. То мени и јесте најважније, али очекивала сам да ће се нешто померити са мртве тачке, зато сам и написала књигу. То није књижевно дело, ту је само написано оно што се дешавало и што се дешава. Некако сам мислила да ће, кад се све то појави црно на бело, неко морати да реагује. Ако је представницима надлежних институција важно да у овој држави сви могу да живе и раде нормално, мени је онда нормално и очекивано да се неко огласи и да каже да ће решити проблем, али да онда стварно и реши.

Дакле, шта Вам говори тишина која је настала?

– Говори то да у Србији никога ништа не занима. То је толико поражавајуће. С друге стране, и медији су показали какви су заправо. Све је остало на таблоидним насловима, који сугеришу како ја сама тврдим да је купљена снајперска пушка из које треба да будем убијена. Као да сам ја то измислила или као да сам ја дошла до тих података. Намерно или случајно упорно прескачу чињеницу да су то званични подаци МУП-а, које сам ја само објавила. Таблоиди су таквим насловима и текстовима умањили значај целе приче.

Који је серијал било најтеже урадити? Да ли је то серијал „Службена (зло)употреба“, који се бавио „грађевинском мафијом“, те „Луком Београд“ и земљиштем на којем је изграђен пословни центар „Ушће“?

– Да, тај серијал је био најзахтевнији, али је, такође, и серијал „Патриотска пљачка“, о државном новцу који је одлазио на Косово, био захтеван с неке друге стране. Код серијала „Службена (зло)употреба“ није било конкретних доказа да је неко некоме дао новац, да је неки бизнисмен финансирао неку политичку странку. Онда је требало све анализирати, видети који је закон усвојен на штету грађана, а у интересу бизнисмена. То је уједно био и серијал којим су обухваћени све странке и сви бизнисмени.

